

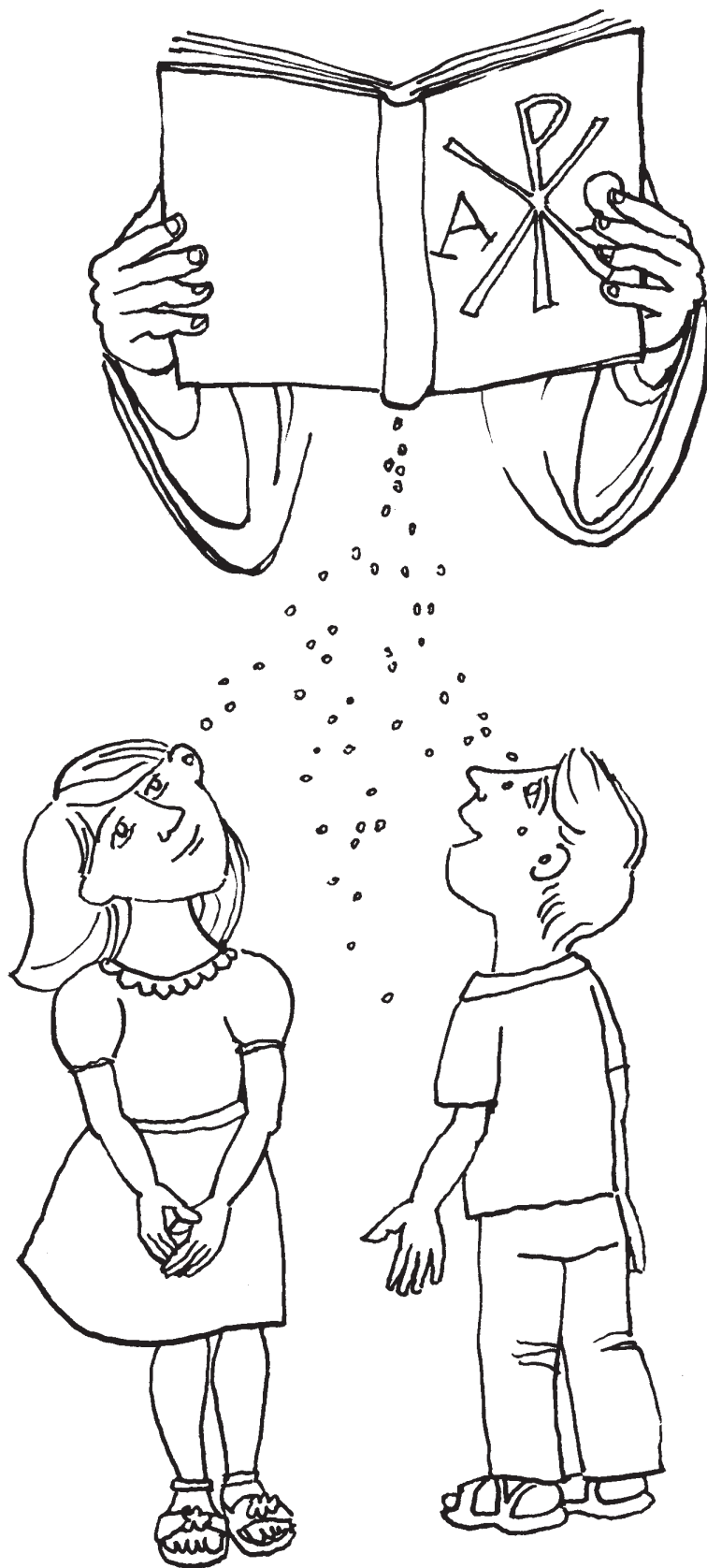

Mylėti ir laikytis įsakymų (Jn 14, 15–21)

VI Velykų sekmadienis, 2020 m. gegužės 17 d.

- Sese, o tau irgi žodis „įsakymai“ atrodo griežtas ir nuobodus?.. Gal geriau jų visai nebūtų?
- Įsakymai – tai tokios taisyklės, pagal kurias gyvendami žmonės gali geriau sutarti. Be jų visi greitai susipyktų.
- O ar negalima vieniems kitų mylėti, padėti ir rūpintis taip, kaip daro Jėzus – be jokių pasakymų, įsakymų ir liepimų?
- Mes mamą ir tėtį mylime, todėl skubame padaryti tai, ko jie prašo ar liepia.
- Tai įsakymai – tiesiog paprašymai?
- Kai neklausome, tai trumpai mums įsako. Nes ir mama, ir tėtis, ir net Jėzus žino, kad apsiriksime, jei gyvensime be išmintingų patarimų.

*Užrašė kun. Saulius BUŽAUSKAS,
nupiešė Silvija KNEZEKYTĖ,*

Dievo žodį išgirsta tik atvira širdis (Mt 13, 1–23)

– Mama visokias daržoves sėja tik darže arba šiltnamyje, o ne po krūmais ar ant kelio... – pareiškia Dominykas.

– Jėzus ne apie daržoves kalba – apie savo žodį, kuris pasiekia visokių žmonių širdis, – bando prisiminti Benedikta.

– Pavyzdžiui, kai tėtis mums kažką aiškina, aš girdžiu, o tu dairaisi pro langą ir visai neklausai. Paskui nežinai, ką reikia daryti, – taria brolis.

*Užrašė kun. Saulius BUŽAUSKAS,
nupiešė Silvija KNEZEKYTĖ,*

Į medį – Jėzaus pamatyti... (Lk 19, 1–10)

- Be galo nuostabu karstytis po medžius! – svajingai nutęsia Benedikta.
- Chi, chi... Tu aną sykį vos neiškritai... – sukrizena Dominykas.
- Tik pagalvok, kaip reikėjo medinį įlpti muitininkų viršininkui. Juk ir uniformą galėjo susidraskyti, – užjaučia sesuo.
- Dabar suprantu, kodėl prie bažnyčių būna prisodinta daug medžių, – paaiškėja broliukui. – Ogi tam, kad tie, kurie daug nuodėmių turi ir gėdijasi užėiti į šventoves, galėtų į medžius įlpti ir pro langą stebėti, kaip visi meldžiasi Dievui...

*Užrašė kun. Saulius BUŽAUSKAS,
nupiešė Silvija KNEZEKYTĖ,*

Surask 10 skirtumų.
O spalvindamas jų gali sugalvoti
dar daugiau

Svarbiausia – ieškoti Dievo karalystės (Mt 6, 24–34)

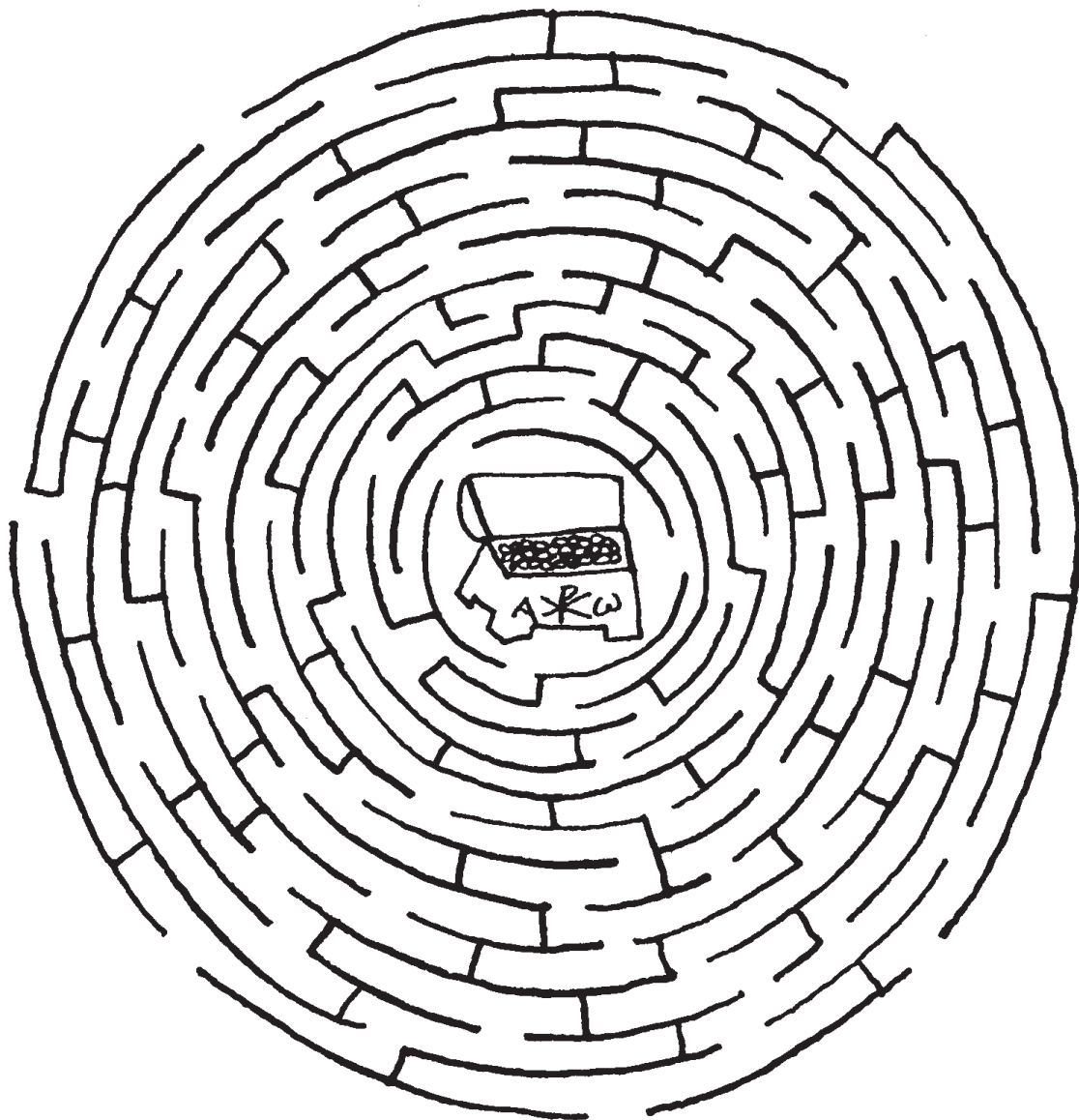
– Jėzus labai kūrybingas. Mums pavyzdžiu parodo paukščiukus ir laukų lelijas, kurios niekuo nesirūpina. Tai ir mus tikriausiai moko nerūpestingumo? – teiraujasi brolis.

– Kartais per daug susirūpiname, kuo pasipuošti, kuo pasivaišinti, kokių atsargų sukaupti, ir pamirštame pasidžiaugti tuo, ką šiandien Dievas dovanoja, – svarsto Benediktas.

– Tai mergaitės dažniausiai puošiasi, suknelėmis ir naujomis lėlėmis rūpina si. O mes vyrai – tai visai kaip padangių sparnuočiai... – pasipučia Dominykas.

– Sparnuoti, geriau prisimink, kad Jėzus visus žmones kviečia ieškoti Dangaus karalystės, – šypteli Benedikta. – Ją randame, kai meldžiamės, dalyvaujame Mišiose, einame išpažinties, atleidžiame, patarnaujame, atliekame savo pareigas ir žiūrime, ką dar tokio įdomaus, bet gero nuveikus...

*Užrašė kun. Saulius BUŽAUSKAS,
nupiešė Silvija KNEZEKYTĖ,*

Dangaus karalystė – kaip didis lobis (Mt 13, 44–52)

- Lobis – kai randi tėvų paslėptus saldinius arba kažkada dingusį žaislą, – svarsto Dominykas.
- Na, įsivaizduok, kaip tada viską pamiršti ir radinys tampa už viską svarbesnis, – primena Benedikta.
- Jėzus kviečia jo truputį atidžiau klausytis ir per daug negalvoti apie nereikšmingus dalykus, – pastebi Dominykas. – Dėl Dievo kartais ir skanumynus galima pamiršti.

*Užrašė kun. Saulius BUŽAUSKAS,
nupiešė Silvija KNEZEKYTĖ,*